

CRITERIUL FUNDAMENTAL AL CREAȚIEI NOASTRE

Expansiunea gândirii lui Lenin e universală. Spiritul leninist este, pe mai mult de o treime a globului, în sfera orizonturilor deschise lumii socialiste, fundamental criteriu și esențială măsură de inițiere și verificare a muncii de organizare și construcție a vieții noi și a climatului nou de viață, a noului tip și a noului destin uman către care ne-a îndreptat el. În restul globului, învățătura lui Lenin luminează și animă de asemenea tot ce e energie înaintat așezată pe drumul istoriei. Nu există mare problemă din cîte agită omenirea zilelor noastre care – în căutare de soluții – să nu se confrunte necesar cu punctul de vedere, cu rigoarea constatărilor și deducțiilor, cu preciziunile și previziunile – politice, sociale, filozofice, științifice, artistice – ale marelui său geniu. Uriașa lui moștenire umanistă a crescut arborescent, peste ani, și crește mai departe neabătut și neștirbit. Cu strălucirea ei nealterat germinativă, ea ne acoperă epoca; își adincește mereu mai trainic rădăcinile în tot ce mișcă epoca noastră spre viitor. Îl evocăm azi, cînd va fi fost să împlinească 95 de ani de la naștere. Dar amintindu-ne de el, și stăruind din nou deasupra paginilor lui, îi celebrăm nu atît amintirea, cît, mai degrabă, prezența lui, viu și vast roditoare, printre noi, în cugetele și în acțiunile noastre. Încercăm și cu acest prilej (deoarece invocarea lui e cotidian implicată în deliberările și acțiunile noastre) să măsurăm realizările, căutările și elanurile noastre, după indicațiile și după spiritul său, să cercetăm măsura în care am pătruns, am fructificat și mai avem de fructificat, pe coordonatele noastre istorice, învățătura lui...

* * *

Poporul nostru trăiește în elanul desăvîrșirii construcției socialismului; pregătește treptata intrare în comunism. Slujitorii culturii și ai artei au atins stadiul înalt la care chema Lenin pe artist și pe scriitor, pe vremea cînd trăiau robiți sacului cu bani: stadiul satisfacției de a-și vedea creațiile puse în serviciul „nu unei eroine blazate, nu «celor zece mii» care se plictisesc și suferă de obezitate, ci milioanele și zecile de milioane de muncitori, care alcătuiesc floarea țării, forța ei, viitorul ei”. Creația noastră artistică a început și dincolo de hotare – peste

mări și țări — să facă obiectului unui interes și al unei prețurii mereu mai subliniate. Ea se confruntă cu opere aparținând unor culturi și unor talente cu un prestigiu de mult și larg statornicit. În dezbateri și întâlniri internaționale, cuvântul și sugestia — poziția — noastră sînt întimpinate cu crescîndă luare aminte. Răspunsul ce ne străduim să-l dăm — teoretic, ca și prin activitatea noastră practic creatoare — variatelor probleme ale culturii contemporane este tot mai mult îmbrățișat ca o contribuție de preț la elucidarea lor. Anii revoluției culturale au încheiat, printre altele, perioada cînd, în ansamblul lor, viața, lumea, faptele artistice din România — prea puțin știute, dacă nu desconsiderate — se desfășurau în sentimentul unui destin periferic. Marile noastre valori, ale trecutului, ca și cele marcate de conținutul de viață și de idei ale prezentului, se întregesc — cu tot bagajul lor de originalitate și de expresivitate specifică, națională — valorilor și tendințelor majore ale mișcării artistice mondiale.

Ceea ce apare și trece drept „miraculos” ochilor lumii, în fața multiplelor mari realizări și perspective ale vieții materiale și sociale din țara noastră, își află, pe tărîmul realizărilor și frămîntărilor creatoare de artă, și îndeosebi în domeniul condițiilor și climatului de creație, corespondentul unui nu mai puțin puternic sentiment de uimire. „Miraculosul” este însă străin de orice enigmă. El este rezultatul bogat — în plină eflorescență — al unui intens și susținut proces de construcție revoluționară, la baza și inițierea căruia, ca și în urmărirea evoluției căruia, a stat și stă cu consecvență neștirbită, practic, învățătura leninistă a partinității artistului și creației sale, învățătura îndrumării de către partid a literaturii și artei, învățătura despre integrarea muncii artistice în „munca organizată, planificată și unitară a partidului”, în cauza generală a proletariatului — a umanității.

Relația leninistă ce s-a stabilit, de la bun început, între creatorul de frumos (ca și oricare alt creator de bunuri materiale și spirituale) și partid este cheia de boltă a tot ce, de-a lungul anilor noștri revoluționari, s-a înfăptuit bun și peren în țara noastră.

Cruciarele ceasuri ale Eliberării din august 1944 erau pătrunse de un puternic spirit revoluționar. Întreaga perioadă interbelică îl pregătise. Limitîndu-ne la scrisul și gîndirea ei artistică de valoare, acestea ne apar străbătute de accente amare, critice, de răzvrătire, în care putem citi, mai limpede sau mai nebulos, mai decis sau mai confradictoriu, așteptarea unei răsturnări, unei înlocuiri, unei înnoiri a vechilor așezări sociale — cauza principală a acelor întunecate stări depresive. Operele la care ne referim mărturisesc în substanța lor înrîurirea directă ori mijlocită a acțiunilor și îndrumării partidului, atașarea creatorilor de frumos de cauza lui revoluționară, de cauza clasei muncitoare. Acest atașament, oamenii de artă și ai scrisului l-au manifestat cu atît mai viu și mai deschis îndată după Eliberare, chiar dacă, la început, în accente și forme uneori nerealizate artisticeste, tributare încă unor viziuni spontane, lipsite de aceea de reală eficiență.

În momentele nespuse de dificile, premergătoare Marelui Octombrie, Lenin exclamase: „Noi, bolșevicii, ne-am obișnuit cu maximum de revoluționarism. Dar aceasta nu-i suficient. Trebuie să știm să ne orientăm.” Această știință a orientării este, prin excelență, apanajul partidului; el o posedă plenar. Cu această știință a orientării, partidul a înarmat și înarmează statornic pe artist. Ea a direcționat spiritul revoluționar al vremii noastre și construcția revoluționară a anilor noștri. Fără ea, arta vremii noastre s-ar fi păstrat, încă, în bună măsură, chiar dacă mai subliniat și mai insistent decît altădată, dar, ca și altădată, în atitudini și sentințe străine, dacă nu de un obiect, de obiective precise; s-ar fi complăcut, poate, în ceea ce Lenin numea cu dispreț și minie „frazologie revoluționară”; ar fi fost primejduită de ineficiența confuziei pe care de asemenea Lenin o detesta, și în fața căreia mărturisese că îi este „anima grea”. Îndrumarea dată de partid s-a dovedit în fond o necesitate subiectivă a creatorului de frumos, mișcat de fluxul istoriei. Ea a revoluționat în primul rînd și a ordonat într-insul înseși resorturile lui creatoare. Înarmat cu concepția marxist-leninistă despre lume și despre viață, artistul a fost chemat să-și desfășoare activitatea conștient, stăpîn

pe cunoașterea legilor, sensurilor și modalităților dezvoltării lumii ; a fost ajutat să îndeapărteze deci, din conștiința și din laboratorul lui, o seamă de vechi fixații, dubii și frământări, ce-i îngustau ori îi minau fiorul și dispoziția creatoare – cu păreri și judecăți văduvite de orizont, dominate și frînate de aparențe. Ea l-a redat apoi pe artist sieși. Fără a-i răpi nimic din ce e în el virtute, virtualitate și veleitate specifică, l-a redat adevăratelor lui rosturi – nobleței de care fusese înstrăinat : funcției sale civice, umaniste. Și, departe de legăturile directe ori mai puțin directe, ce-i închistaseră altădată motivele inspirației, interpretarea lumii, construcția și expresia operei sale – îndrumarea partidului i-a deschis aripile, deschizându-i nemărginitul orizont al lumii ce clocotește în juru-i, stimulându-i inițiativele, încurajându-l spre investigarea îndrăzneată – și pină la capăt – a tot ce ține de viață, de problemele de viață și de visurile omului. Optica creatorului de frumos a fost în acest chip, și în acest scop, descătușată de limitele privirii pasive, ale aflărilor „nemijlocite”, ale viziunilor de suprafață și de umoare întâmplătoare. Artistul a fost îndemnat, învățat să vadă, să observe – să înțeleagă, să cunoască și să recunoască ; să aibă pasiunea adevărului, să îmbogățească cu zestrea adevărului frumosul pe care-l urmărește, să înalțe emoția pe care ține s-o producă prin opera lui de artă, la satisfacțiile descoperirii de adevăr și de semnificații, la sentimentul major de participant la transformarea societății și a lumii.

Teoria leninistă a reflectării și a cunoașterii ; dezvoltarea leninistă a esteticii marxiste, care i-au fost puse la îndemână artistului, au devenit astăzi instrumentul vital al muncii lui creatoare, etalonul realizărilor lui, principalul impulsor al deciziilor lui înnoitoare, al aspirațiilor lui spre desăvârșire.

Înșușirea învățaturii leniniste nu s-a vrut a fi pur conceptuală ; nu ar fi fost în spiritul învățaturii. Viziunile și elaborările schematice în artă au nemulțumit totdeauna și au fost statornic obiectul criticii partinice. „E nevoie nu de lebloose Knochen (oase descărnate), ci de viață vie”, remarca Lenin, punându-și sentința în chenar, în vremea când adnota „Știința logicii” lui Hegel. „Viața vie”, în opoziție cu inerția rece a conceptelor goale, a „osemintelor”, este o metaforă de nebănuită cuprindere sintetică. Transplantând-o în domeniul său, artistul poate descoperi în ea, odată cu chemarea, și substanța de bază și nodul eficienței artei sale.

„Viața vie” atrage atenția asupra mișcării și dezvoltării continue a realităților, asupra caracterului contradictoriu, mereu agitat de tendințe și forțe diverse și adverse, care trebuie sesizate și relevante în felurimea de fenomene și aspecte sub care aceste realități ni se înfățișează. „Viața vie” semnifică, în concentrata ei formulare, interferența și lupta neînscutată a contrariilor, a noului cu vechiul, și invită a descoperi, în straiile aparente ale vechiului, simburile dispariției lui necesare și promovarea în ele a victoriei necesare a noului. Practic, pe planul social, dialectica „vieții vii” este de o complexitate care scapă însă unei priviri neavizate. „Viața se dezvoltă prin contradicții, iar contradicțiile vii sînt cu mult mai bogate, mai multilaterale, mai pline de conținut decît par la început unei minți omenești” – remarca Lenin. Ea poate, de aceea, dezarma ori înșela. Esența vieții își găsește în parte expresia și în aparențele ei. În mișcarea unui riu, ne arată tot Lenin, este „spumă sus și curente de adîncime jos. Dar și spuma este o expresie a esenței !” Iar artistul e adesea ispitit să se oprească la „spumă”, la stările, înfățișările, culorile suprafețelor ; la ceea ce se arată izbitor și ferm privirii lui – și, desigur, mai lesne de receptat și de transfigurat în imagini ; la ceea ce, în fond, este însă nestabil, trecător. Cum să sondezi aparența pentru a da de esență ? Cum să folosești aparența și cum s-o încarci cu conținutul esențial al realității, cu sensurile esențiale ale dezvoltării ei obiective, necesare ? Îndrumarea partidului și-a demonstrat, în acest domeniu, însemnătatea ei profund fecundă. Mai presus de orice privire singulară – oricît de pătrunzătoare –, partidul a fost și este în măsură să observe, să studieze, să cuprindă și să înțeleagă în totalitatea lor, ca pe o unitate, fenomenele realității, problemele practice, concrete ale unui moment istoric dat, să

le raporteze la uriașa rețea de fenomene și probleme mari ale epocii, să vadă — ba să și prevadă — felul cum se desfășoară multilateralul contradictoriu proces de dezvoltare a lumii, a societății, a omului, a istoriei. Partidul a fost și este primul în măsură să pună în lumină, și să rezolve în practica revoluționară și constructivă de zi cu zi, contradicția dintre existență și conștiință — contradicție care a fost întotdeauna temeiul principal al preocupărilor și conținuturilor artistice. Această relație dialectică dintre existență și conștiință, artistul a fost și este, la rindu-i, în stare s-o pătrundă, s-o înfățișeze și s-o dezbătă cu justețe și forță demonstrativă și activizantă crescînde, pe măsură ce — în contact tot mai strîns, mai real, mai organic, mai viu cu realitățile, cu practica vie, cotidiană a revoluției și construcției socialiste — s-a pătruns și se pătrunde crescînd de înțelepciunea și de fermitatea științifică, de justețea analizelor, sintezelor și concluziilor partidului; pe măsura crescîndă în care — solicitat în propria lui experiență de viață de transformările epocale iscate în viața poporului, la inspirația și îndrumarea partidului — s-a confundat și se confundă cu cauza partidului, cu politica lui.

Urmînd și consemnînd, etapă cu etapă, istoria revoluției noastre — de la momentele luptelor de clasă, conduse de partid, pentru preluarea și consolidarea puterii populare, pînă în momentul actual, cînd se desăvîrșește construcția orînduirii socialiste —, artistul și-a văzut restructurîndu-se, dezvoltîndu-se și împlinîndu-se, propria lui complexiune creatoare, propria lui artă. A ajuns să stăpînească mai conștient, mai verificat, complicatul joc al aparențelor, al forțelor și tendințelor ce mișcă, schimbă — înnoiește, diversifică și duce mai departe societatea noastră. A înțeles din ce în ce mai clar, în indicațiile, acțiunile — documentele partidului (care culminează în clipa de față cu tezele Declarației din aprilie 1964), nu numai fondul lor uman și umanist, dar și înțelepciunea politicii partidului, spiritul creator în care partidul aplică și fructifică practic, în viață, ținînd seama de condițiile noastre, concepția marxist-leninistă despre lume, felul constructiv cum promovează partidul principiile leniniste în domeniul relațiilor dintre state și dintre partidele frățești. În acest spirit, creația artistului nostru se ocupă cu precădere de relațiile umane noi, socialiste, urmărește mai ales varietatea și problematica lor etică, ideologică, psihologică, sociologică, procesele de transformare socialistă a conștiințelor, lupta pentru lichidarea în conștiințe a rămășițelor și influențelor ideologice trecutului — procesul de naștere și de cristalizare a unui om nou într-o lume nouă.

Axîndu-se în jurul problemelor de conștiință, artistul este solicitat, prin forța împrejurării, și de întrebările care se pun astăzi în literatura mondială, cu insistență înfrigurată, despre condiția omului, despre rolul și destinul lui în viață, despre raporturile lui cu societatea, cu istoria, cu propria lui biologie. Rotîndu-și observațiile creatoare în jurul stărilor și cerințelor legate de dialectica construcției, la noi, a societății socialiste; inspirîndu-se, în creația lui, din realitățile noastre înconjurătoare și reflectîndu-le, artistul nostru își vede principală lărgită forța de radiație a operei sale. Aceasta devine argument într-o dezbateră de idei în care sînt angajate principiile de existență, în genere, ale umanității, ale personalității umane. În dialogul cu punctele de vedere, cu viziunile adesea deprimante și cu concluziile neconcludente, ale multora dintre artiștii lumii capitaliste, scriitorul, artistul nostru poate veni și începe să vină, nu numai cu convingeri filozofice limpezi, precise, dar și cu o intensă și bogată revelatoare experiență (istorică) de viață a omului. Și este în măsură, cu ele și prin ele, să dea răspunsuri, să demonstreze adevăruri, la care gînditorul — ca și artistul — de formație și viziune presocialistă n-are acces, ori de care se sfiește să se apropie sau nu vrea să se apropie. El opune omului înstrăinat de sine, de viață, de societate, un om conștient de rolul și forța lui constructive, istoric-constructive; el opune omului însingurat — dușman al societății și dușmănit de ea, asocial, abulic și stors de nădejdi — un om al solidarității umane, al încrederii în sine și în om, al iubirii de om și de omenesc, al elanului și afirmării sale proprii. Accentelor dureroase și de grele consecințe a c o l o (privind o responsabilitate îndoielnică a omului, un caracter

„la întimplare” al deciziilor lui, un fond al vieții absurd și rutinat în automatism groțești), artistul nostru e în măsură să le dea o replică stenică, extrasă nu din sisteme și speculații filozofice subiectiviste, intelectualiste, prin structura lor respinse de realitate, ci extrasă dintr-o ideologie la baza căreia stă verificarea îndelungă, neîncetat repetată, a practicii sociale, și extrasă din conținutul noi de viață, în plină, viguroasă și hotărâtor semnificativă expansiune. Ceea ce e departe să însemne că, „artă a răspunsurilor”, arta noastră nu e confruntată de mari și răscolitoare întrebări. Soluția definitivă – ba, adesea, soluția unei simple situații – e un prag plin de riscuri în artă. Mai cu seamă, în universul de gândire al unei lumi ca a noastră, înfiorată de stimuloarea „neliniște a automișcării”. Lenin nota: „bien dit!”, pe marginea unui text din Hegel, care pretindea că, întocmai ca în orice alte discipline, îndeosebi în disciplinele filozofice, „ți se cere o anumită pregătire, pentru a ști să pui întrebări”... Întrebările omului se pun la noi – în viață ca și în arta noastră – din perspectiva unei tumultuoase și instructive pregătiri revoluționare, pe care a trăit-o și o trăiește. Determinant în întrebările acestea este, așadar, sensul lor precis revoluționar, și mai puțin soluția lor de circumstanță.

Prezența noastră tot mai vie și mai largă în lume e simultană cu un interes crescând față de faptele de viață și de artă din cultura contemporană a Occidentului.

Relațiile noastre cu această cultură nu pot fi scutite de înruriri, ba chiar de posibile recrudescențe ale unor ispite și unor deprinderi (de a gândi și de a judeca), pe care în substanța lor le-am depășit, dacă nu ne păstrăm înarmați cu vigilența propriei noastre creșteri. Putem fi, bunăoară, tentați, în prețuirea procesului de radicalizare a pozițiilor filozofice și politice, mărturisite de mari valori ale Apusului, să prețuim (ba și să împrumutăm pentru practica noastră artistică) și bagaje de idei, moduri de a raționa și forme de a argumenta pe care acestea le vehiculează în mărturisirile lor. E necesar însă, în această împrejurare, să opereze din plin criteriile de judecată și de valorificare, puterea de discernămint cu care ne-a înarmat partidul. „Nu idei aparte, ci marxism” – ne învață Lenin. Și, așa cum, cu sprijinul partidului, am început – flexibili în interpretare, dar fermi în același timp pe pozițiile noastre ideologice – să descifrăm, cu succes, în valorile contradictorii ale trecutului, ceea ce, în tendințele interferente ale celor două culturi din trecut, aparține culturii înaintate, legate de aspirațiile poporului muncitor, tot așa cată a ști să recunoaștem și a ne apropia, din producția spirituală, artistică a Apusului, ceea ce aparține – în cadrul celor două culturi de acolo – spiritului înaintat, în adevăr umanist, al contemporaneității. „În prezent, activitatea ideologică, munca de lichidare a înruririlor educației burgheze din conștiința oamenilor este tărîmul principal al luptei de clasă, al luptei dintre vechi și nou”. Indicația Congresului al III-lea al partidului este încă, și din plin, tocmai în sfera înfîlțirii creației noastre cu creațiile altor meridiane, de o nealterată putere mobilizatoare. Combativitatea critică – marxist-leninistă – la care ne cheamă partidul, în fața fenomenelor de persistență ori de infiltrare a ideologiei și deprinderilor burgheze și mic-burgheze, se cere în același timp însoțită, la artistul nostru, de spiritul ofensiv – marxist-leninist – cu care a fost înarmat și s-a convins să-și dinamizeze arta, în descifrarea, relevarea, afirmarea, promovarea noului socialist și a omului socialist. Condițiile și climatul de rodire ale acestui spirit există în netăgăduită, uriașă proporție. Și forța lui de înrurire asupra conștiințelor creatoare e azi mai puternică decît oricînd.

În acest spirit și pentru cultivarea tot mai atentă, mai spornică a acestui spirit, s-a ținut deunăzi (între 22 și 24 februarie a. c.) conferința pe față a Uniunii scriitorilor din Republica Populară Romînă. Comitetul Central al partidului, în salutul adresat conferinței, constatînd „drumul ascendent al creației literare, lărgirea continuă a rîndurilor scriitorilor, apariția unui număr sporit de opere realiste de valoare, care îmbogățesc patrimoniul literar național și devin tot mai cunoscute peste hotare”, a precizat: „O puternică înrurire exercită asupra dezvoltării literaturii, ca și asupra întregii vieți culturale, uriașele transformări înnoitoare prin

care trece țara noastră, vasta operă de construcție a socialismului, care pune în valoare toate energiile poporului. În climatul deosebit de propice creat de avântul fără precedent al economiei, de reorganizarea societății și a relațiilor dintre oameni pe baze noi, se face simțită tot mai mult extinderea cîmpului de observație al scriitorilor noștri și a opticii lor sociale și artistice, pătrunderea în universul spiritual al constructorilor socialismului, în bogata lor lume de gînduri și sentimente."

În privința răspunsului artei noastre în dialogul ei cu arta și literatura mondială, partidul întărește: „Oamenii muncii acordă o înaltă prețuire scriitorilor ale căror opere se fac ecoul vieții patriei și a poporului nostru, al epocii contemporane de furtunoase transformări revoluționare, al luptei titanice a omenirii pentru pace și progres social. Purtînd amprenta puternică a vremurilor noi, literatura noastră este pătrunsă de spiritul umanismului socialist, de optimism și dragoste de viață". Mesajul subliniază, de asemenea, importanța eforturilor scriitorilor pentru desăvîrșirea măiestriei lor artistice, și apreciază în acest sens: „Este îmbucurător faptul că în rîndurile scriitorilor se manifestă o preocupare sporită pentru transmiterea mesajului de idei al operelor lor într-o formă artistică înaltă, spirit inovator, năzuința de a lărgi și perfecționa mijloacele de expresie prin valorificarea creatoare a tot ce este mai de preț în experiența scriitoricească acumulată pe plan național și universal". În strînsă legătură cu acestea, se scoate apoi în relief influența pozitivă ce exercită asupra creației literare dezbaterile pe marginea problemelor actuale ale dezvoltării literaturii originale și îndeosebi ale reflectării artistice a realității, ca și discuțiile referitoare la lucrările valoroase din literatura contemporană a altor popoare. Se subliniază și necesitatea de a se interpreta de pe pozițiile esteticii marxist-leniniste diferitele curente literare, precum și operele cu aspecte contradictorii din literatura romină și străină. Se pune de asemenea accent pe continuarea și pe stimularea schimburilor de opinii și a activității de critică, teorie și istorie literară „într-o atmosferă constructivă, de respect reciproc, străină subiectivismului și spiritului de grup", pe cultivarea obiectivității depline în aprecierea valorii lucrărilor; pe necesitatea formării și promovării scriitorilor tineri — „schimbul de mîine al literaturii noastre" —, pe stimularea atentă și exigentă a tuturor talentelor reale de pe întreg cuprinsul țării.

Sînt îndrumări față de care scriitorimea noastră a reacționat cu totală și entuziastă adeviere. În răspunsul trimis Comitetului Central al partidului, ca și în rezoluția de încheiere, conferința Uniunii scriitorilor a mărturisit această adeviere prin angajamente amănunțite, dintre care reținem cu deosebire: angajamentul de a urma mai departe, și cu toată hărnicia, drumul creator indicat de partid, de a aprofunda în acest scop „nețărmitul univers de gînduri și simțăminte al constructorului socialismului"; de a contribui astfel la „formarea profilului moral al omului nou, la educarea maselor de cititori în spiritul umanismului socialist, la apărarea idealurilor de pace și de progres social"; de a spori preocuparea pentru continua și neîntrerupta perfecționare a măiestriei, așa fel încît creațiile noastre artistice „să afirme convingător și cu tot mai mare putere emoțională, mesajul culturii noastre în lumea întreagă, originalitatea și trăsăturile sale proprii, specificul nostru național".

Sînt angajamente care confirmă încă o dată integrarea artistului nostru în tot ce e viu și conștient, în mersul înainte al țării noastre, integrarea fără reticențe în politica înțeleaptă și departe văzătoare a partidului. Sînt angajamente menite să dezvolte, să îmbogățească zestrea de valori și forța de răspîndire și penetrație emoțională a creațiilor noastre artistice, să ridice și să lărgască prestigiul culturii noastre în lume. Și freamătă în aceste angajamente dorința și hotărîrea artistului nostru de a se pătrunde tot mai adînc și mai cuprinzător de învățătura partidului, de a se mărturisi, prin operele lui, în spiritul leninist al îndrumării partidului. Sînt vrednice de aceea a sta în cadrul unei evocări a marelui Lenin.

Florin Tornea